

Antwerpen, 26 maart 2012

“Bloemen in de rand” – brief voor Pasen 2012

Broeders en zusters,

Mensen vertellen vaak pijnlijke verhalen. *“We hebben onze dochter opgevoed, zo goed we konden. Nu is ze al jaren weg en laat ze niets meer van zich horen.” “Ik heb heel mijn loopbaan in dat bedrijf geïnvesteerd. Toen kwam er een reorganisatie en werd ik vriendelijk de deur gewezen.” “Ik zorg al jaren voor mijn verlamde echtgenoot, maar zelden komt iemand van de familie of uit de buurt eens vragen om me even af te lossen.” “Ik heb heel mijn leven gegeven in dat Afrikaanse land, tot ik op zekere dag moest vertrekken, zonder reden en vooral zonder dank.” “Ik heb veel offers gebracht, maar wat hebben ze voor zin gehad?”* Hoe dikwijls komt de pijn van mensen niet hierop neer: dat het beste in deze wereld eindigt in de zelfkant van de samenleving.

In deze wereld zit een zonderling mechanisme waardoor het goede moeizaam verdragen wordt en zich soms moet verschuilen om te kunnen overleven. Bijna noodgedwongen komt het goede in de vergetelheid terecht, om niet te zeggen in de ontkenning of de verstoting. Wil je het goede in deze wereld in het vizier krijgen? Ga dan ook en vooral zoeken in de ongekende zelfkant van de samenleving. Het zal wel kloppen dat van alle goeds een spoor overblijft. Toch is dat een povere troost voor wie nu ten gevolge van een edelmoedige inzet of een oprechte keuze in de rand terecht komt. Welke toekomst heeft het goede voorbij de vergetelheid van deze wereld?

Deze vraag brengt ons naar het hart van wat christenen het ‘paasmysterie’ noemen. Jezus moest verdwijnen omdat Hij letterlijk ‘te goed was voor deze wereld’. Wie Hij was en wat Hij deed, werd onverdraagbaar. Niet omdat het onverdraagbaar slecht, maar omdat het onverdraagbaar goed geworden was. Jezus had zich kunnen aanpassen aan de haalbaarheid van het ogenblik. Maar dan was zijn unieke verhaal stilgevallen. Hij kon zijn uniciteit slechts redden door zich ermee in de marge te laten drijven en zich ervoor aan een kruis te laten slaan. Het kruis was zijn laatste vrijplaats. Daarom koos Hij er ook voor. Maar was het tegelijk zijn laatste overlevingsplaats?

Op Pasen vieren we dat de Vader, in de kracht van de Geest, Jezus uit het graf heeft doen opstaan. Al het goede waarmee Jezus in de rand van de samenleving en aan het kruis was terechtgekomen, is daar niet tegen een laatste muur vastgelopen. Neen. Daar is het gekanteld in de handen van de Vader, die het heeft opgenomen en verheerlijkt. Al het goede dat Jezus in zich droeg, en waarmee Hij het gezicht van de Vader was, heeft de Vader boven het onbegrip van deze wereld uitgetild en tot verheerlijking gebracht. Hij heeft de duisternis waarin het verhaal van Jezus was geëindigd, tot nieuw licht doen verkeren, tegen de logica van deze wereld in. Waar de laatste muur stond, heeft Hij een nieuwe horizon geopend. Om te beginnen voor Jezus zelf, maar ook en meer bepaald voor ons.

Pasen is niet de verheerlijking van Jezus alleen. Hij is wel de eerste, maar niet de laatste van de 'nieuwe schepping'. Het gelaat van de Verrezen Heer is het gelaat waarin alle waarheid en goedheid van deze wereld hun erkenning en voltooiing zullen vinden. Wie door de ontkenning of verstoting van deze wereld heen moet, mag nu al kijken in de ogen van de Verrezen Heer. Als de Levende staat Hij in ons midden. De mooiste bloemen mogen bloeien in de ongekende zelfkant van deze wereld. Daar staan ze goed. Omdat Jezus uit de dood verrezen is.

Ik wens u een zelig en gelukkig Paasfeest!

+ *Johann Bonny*

Bisschop van Antwerpen